

krimi
SÉRIE
ODLOŽENÉ
PŘÍPADY

JØRN LIER
HORST
ZLOVŮLE

≡ KNIHA ZLIN

Zlovůle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst

Zlovůle – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JØRN LIER HORST
ZLOVŮLE

thrill

JØRN LIER
HORST

ZLOVŮLE

Přeložila Kateřina Křišťůvková

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Jørn Lier Horst, 2019

Published by agreement with Salomonsson Agency

All rights reserved

Translation © Kateřina Křišťůvková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7662-251-7

ISBN e-knihy 978-80-7662-253-1 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-254-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-252-4 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Line zvedla hlavu a zadívala se do okénka ve dveřích vyplněného drátosklem. Na druhé straně, na konci chodby, uviděla Toma Kerra. Přicházel k ní. Doprovázeli ho dva dozorci, jeden kráčel před ním, druhý za ním.

Kerr dnes vypadal jinak.

Po zatčení a během soudního procesu před čtyřmi lety se jeho tvář objevovala ve všech médiích. Tehdy byl hladce oholený, měl tmavé oči a husté, nakrátko střižené vlasy. Dbal o sebe ve snaze udělat dobrý dojem. Teď vzhledem spíš připomínal člověka, kterým skutečně byl. Člověka, který byl schopen spáchat to, za co nyní seděl. Ramena se zdála širší, hrudník víc vyklenutý. Vlasy mu visely do čela. Obličej měl bledý a pleť nečistou. Pohled upíral před sebe a přitom s otevřenou pusou žvýkal. V jednom koutku se mu shromažďovaly sliny a vytvářely pěnu.

Došel ke dveřím, které ho dělily od čekajících policistů. Zachrastily klíče. Tom Kerr zakroutil hlavou, zvedl ramena a zakroužil jimi, jako by si potřeboval uvolnit zatuhlé svaly.

Line zalétla pohledem k Adrianu Stillerovi, který jí na znamení pokývl.

Zvedla kameru a ucouvla, aby byla připravená.

Vězeňský dozorce dveře otevřel a dovnitř zavál studený průvan. Tom Kerr napjal ústa v úsměvu, jako by právě kdosi pronesl něco, co ho pobavilo. Vzápětí překročil práh. Line ho zabrala a začala nahrávat. Měl na sobě modré džíny, šedé tričko a tmavou teplákovou bundu.

Adrian Stiller udělal krok vpřed, čímž vstoupil do záběru. Byl o půl hlavy menší než vězeň. V jedné ruce držel složku s dokumenty, v druhé radiový vysílač, aby si nemusel s Kerrem potřást rukou.

„Pane Kerre,“ oslovil vězně záměrně formálně. „Souhlasil jste s tím, že se zúčastníte prověrky na místě.“

Zalétl pohledem ke kameře.

„Vše, co řeknete, bude nafilmováno a stane se součástí vaší oficiální výpovědi. V průběhu se můžete radit s právníkem, který smí být prověřce na místě přítomen, vaše rozhovory s ním se nahrávat nebudou.“

Line zazoomovala tak, aby se v záběru objevil také Claes Thancke. Právník na sobě měl tmavý oblek a černé boty, které se na výpravu, jíž se chystal zúčastnit, vůbec nehodily.

Thancke měl na kontě mnoho kontroverzních případů. K jeho klientům patřili ti nejhorší zločinci. Ti, před nimiž se musí společnost chránit. Provázela ho pověst zdatného obhájce, ale Line se odjakživa nelíbil jeho způsob bagatelizování případů v médiích.

„Prověrku na místě povedu já,“ pokračoval Stiller. „Oba budeme vybaveni mikrofonom a vysílačem, abychom měli jistotu, že se vaše výpověď zaznamená.“

Zvedl ruku, v níž držel vysílač.

„Teď vám ho připevním.“

Tom Kerr jen mlčky pokývl. Stiller mu podal mikrofón tak, aby si ho Kerr sám mohl provléknout pod tričkem a připevnit si ho na lem výstřihu. Pak ho obešel a vysílač mu upevnil vzadu na opasek.

„Řekněte něco, abychom věděli, jestli mikrofón funguje.“

„Zkouška, zkouška,“ pronesl Kerr.

Měl chraplavý hlas, který zněl, jako když se sype štěrka.

Line zkontrolovala nastavení zvukového vstupu do kamery a Stillerovi pokývla. Ujistila se, že baterie i paměťová karta by měly stačit na dvanáct hodin nahrávání. Na tak dlouho ani neměla hlídání.

„Máte u sebe něco?“ zeptal se Kerra Stiller.

„Jak to myslíte?“ nechápal vězeň.

„Máte něco v kapsách?“

„Ne.“

Stiller si sáhl do zadní kapsy a vytáhl latexové rukavice.

„Musím vás prohledat.“

Kerr nacvičeným pohybem zvedl paže nad hlavu. Stiller mu zvenčí prohmatal kapsy kalhot.

„Otevřete ústa!“

Vězeň vyplázl jazyk a přimáčkl si ho na patro, aby ukázal, že ani v ústní dutině nic neukrývá.

„Vyzujte se,“ nařídil mu vzápětí Stiller.

Kerr se zapřel špičkou jedné tenisky o patu druhé a první botu si zul.

„Sedím čtyři roky. Myslíte si, že jsem tu našel něco, co bych chtěl propašovat ven?“ podotkl a vyzul si druhou botu.

Stiller neodpověděl, obě tenisky zvedl a napůl zády ke kameře je důkladně prozkoumal.

Line zpoza kamery vyhlédla a zadívala se na jeho páteř a pevné svaly, které se mu rýsovaly pod tenkou košilí.

„V pořádku,“ prohlásil Stiller a postavil boty zpátky před vězně. „Kromě vás, řidiče a kameramanky bude ve vozidle šest lidí.“

Svlékl si rukavice a chvíli se poohlížel po koši, žádný však nenašel.

„Během prověrky na místě bude za vaši bezpečnost odpovídat vrchní komisař Gram,“ ukázal Stiller na policistu v kombinéze.

Line ho zabrala.

Gram držel v ruce pouta jak na ruce, tak na nohy. Přistoupil k vězni a gestem mu naznačil, že má předpažit.

Kerr se obrátil ke Stillerovi.

„Musím mít pouta i na nohou?“ zeptal se odevzdaně.

„O tom rozhoduje kolega,“ pokývl Stiller ke Gramovi.

Role si očividně rozdělili předem – uniformovaný policista na sebe vzal ožehavější část úkolu.

„Vyhodnotili jsme to tak, že u vás hrozí riziko útěku,“ pronesl Gram zachmuřeně.

Právnický rozhodl rukama.

„Jenom ve voze to bude osm na jednoho,“ namítl. „A na místě činu vás bude určitě ještě víc. Je to opravdu nutné?“

„O tom nebudeme diskutovat,“ odbyl ho Gram. „Poslal jste stížnost na policejní prezidium a dosáhl jste toho, že policisté při prověrce na místě nebudou ozbrojení.“

„Víte velice dobře proč,“ opáčil právník. „Při zatčení pana Kerra dva policisté zcela neoprávněně vypálili a mého klienta jen náhodou nezasáhli.“

Gram se tvářil, že ho neslyšel, a zadíval se vězni do očí.

„Povolte si opasek,“ vyzval ho.

Kerr poslechl. Line stále záběrem zblízka dokumentovala, jak Gram jednou Kerrovou nohavicí provléká řetěz s pouty a zacvakává je vězni kolem kotníků. Druhý konec řetězu pak připevnil k poutům na zápěstí.

Opravdu hrozilo nebezpečí, že by se Tom Kerr mohl pokusit o útěk. Byl odsouzen k nejvyššímu trestu jednadvaceti let odnětí svobody, přičemž o propuštění směl požádat nejdříve po patnácti letech. Pokud by soud dospěl k závěru, že by po propuštění mohl páchat trestnou činnost znovu, mohl mu trest prodloužit vždy až o pět let. Ve skutečnosti se tedy mohlo jednat o trest doživotní. Pokusem o útěk neměl Kerr absolutně co ztratit.

„Jsme připravení?“ zeptal se Stiller.

Gram přikývl a pronesl cosi do vysílačky. Jeden čekající dozorce odemkl další dveře a vypustil přítomné směrem k přistavenému minibusu.

Line si doposud udržovala odstup, Toma Kerra si přibližovala jen zoomováním. Teď se vydal směrem k ní. Kvůli spoutaným rukám a nohám se šoural krátkými kroky. Ve chvíli, kdy ji míjel, se po ní otočil a zadíval se přímo do kamery. Byl v tu chvíli tak blízko, až Line ucítila jeho pach. Nakyslý zatuchlý pach, jaký se obvykle vznáší v dlouho neobývaných domech.

„Tamhle,“ ukázal Nils Hammer.

Prašnou vedlejší cestu uzavíralo policejní auto. William Wisting zpomalil, vyhodil blinkr a zastavil u krajnice.

Druhé auto couvlo, aby mu udělalo místo. Vzápětí sjelo okénko a z něj vystrčila hlavu mladá policistka. Wisting věděl, že jde o novou posilu, která nedávno nastoupila na pořádkové oddělení, ale nedokázal si vzpomenout na její jméno.

Popojel dopředu, zastavil vedle policistky a také stočil okénko. Marlene, vybavil si. Marlene Kohtová.

„Ještě tu nejsou,“ informovala ho kolegyně.

„Dorazili jsme brzy. Někáký pohyb v okolí?“

Marlene Kohtová zavrtěla hlavou.

„Stojíme tu už tři hodiny,“ řekla a zvedla z klína psací podložku. Na ní měla kovovým klipem připevněný papír s krátkým jmenným seznamem osob, které tudy projely.

„Všechno jenom místní,“ dodala.

Hammer se vyklonil z místa spolujezdce a zadíval se na ni.

„Žádní novináři?“ chtěl se ujistit.

„Žádní,“ ubezpečila ho Marlene Kohtová.

Wisting jí pokývnutím poděkoval. Nastartoval, a když se rozjel, do podběhů mu zabubnovalo pár kamínků.

Po obou stranách se rozkládala zoraná pole. Hrbolatá cesta se po chvíli vnořila do hustého listnatého lesa. Byla polovina září. Listy na některých stromech už žloutly a opadávaly.

Cesta teď vedla podél nízké kamenné zídky. Občas z ní uhýbala odbočka k nějaké letní chatě. Po několika minutách jízdy dospěl Wisting s Hammerem na otevřeném prostranství. Uprostřed louky tu stály rozvaliny bývalé pily na dřevo.

Wisting se otočil a zaparkoval auto tak, aby nepřekáželo ostatním, až přijedou.

Bylo za deset minut jedenáct.

Otevřel dveře, chytil se oběma rukama za zárubeň a vyhoupl se ven. Byl teplý podzimní den, slunce stálo vysoko. Chvilí jen mlčky naslouchal štěbetání ptáků, kteří se ozývali kdesi poblíž, pak za sebou dveře přibouchl, došel k přední kapotě a opřel se o ni.

Hammer si stoupl vedle něj a ruce si zastrčil do kapes kalhot. „Co myslíš?“ zeptal se.

„Možná,“ odpověděl Wisting a zamžoural k lesíku na druhé straně louky.

Byl tu s Hammerem před čtyřmi dny – tehdy prošli mnoho zdejších úzkých stezek. Zkoumali terén. Poloostrov Eftang. Téměř pět set hektarů kopcovité zalesněné nebo zemědělské krajiny. Východním směrem před ulicí Ulaveien tvořilo přirozenou hranici této oblasti bažinaté území. Ve všech ostatních směrech končila krajina linií pobřeží sestávající střídavě z menších ohlazených skalisek a mělkých písečných zátok.

Taran Norumová tu klidně mohla někde ležet.

V době jejího zmizení jí bylo devatenáct. Ztratila se cestou domů, když se vracela z mejdanu se spolužačkami v Bekkelaget, na úseku dlouhém necelých šest set metrů, v blízkém okolí svého bydliště. Pátrací akce byla vyhlášena kolem druhé hodiny následujícího dne. Našla se ale pouze jedna Taranina bota a telefon.

Toma Kerra s jejím zmizením nic nespojovalo, o dva měsíce dřív však stejným způsobem zmizela z osloské čtvrti Stovner Thea Poldenová. Kdosi poukázal na určité společné rysy obou případů, ovšem rozsáhlé spekulace se vynořily až ve chvíli, kdy se během návratu od přítele bydlicího ve čtvrti Hellerud ztratila Salwa Haddadová. Tři dívky stejného věku, které se vypařily stejným způsobem. Thea Poldenová a Salwa Haddadová se našly mrtvé u jezera Nøklevann, obě byly zohavené a před smrtí očividně vystavené hrubému sexuálnímu násilí. Taran Norumová zmizela jako druhá v pořadí, ale

během vyšetřování ostatních dvou případů a následujícího soudního procesu se o ní mluvilo jako o třetí oběti. Jako o té, jejíž tělo nebylo nikdy nalezeno.

„Kdyby tu někde ležela, psi by ji přece vyčenichali,“ zauvažoval nahlas Wisting.

Hammer si vytáhl zpod horního rtu hrudku porcovaného tabáku a odhodil ji na hromadu šedých pilin.

„Už to bude skoro pět let,“ namítl. „Nevím, jak dobří tihle psi jsou. Navíc těžko říct, jestli leží jenom na jednom místě. Zbylé dvě byly přece rozčtvrcené.“

Wisting zamyšleně kopal špičkou do země. Před pěti dny dostal echo, že třetí oběť Toma Kerra by se mohla nacházet v jejich policejním obvodu. Jeden spoluvězeň informoval vedení věznice, že Kerr se mu přiznal k vraždě Taran Norumové. Když Kerra s touto zprávou konfrontovali, překvapivě se vyšetřovatelům z oddělení dlouhodobě nevyřešených případů v Kriposu přiznal a vyjádřil ochotu policii ukázat, kam tělo zakopal.

„Nevím, co má Tom Kerr za lubem,“ pokračoval Hammer, „ale nechce se mi úplně věřit, že by s námi hodlal spolupracovat.“

„Strategie,“ podotkl Wisting.

Kerr požadoval výměnou za přiznání přesun z věznice se zvýšenou ostrahou do mírnějšího typu věznice v Haldenu. Díky tomu by se nemusel stýkat s psychicky nemocnými vězni a získal by lepší možnosti se vzdělávat. Dobrovolné přiznání by bylo považováno za vyrovnání se s minulostí a takovou změnu chování a postojů, jaká byla žádoucí pro pozdější posouzení jeho žádosti o podmíněné propuštění.

Wisting ani v nejmenším nevěřil, že by tohle mohlo Kerrovi z vězení pomoci. Činy, které Tom Kerr spáchal, byly totiž natolik brutální a tak prosycené zlem, že tohle na propuštění na svobodu nestačilo ani náhodou.

Jednání s vězněm, jichž se účastnilo jak nejvyšší státní zastupitelství, tak policejní prezidium, probíhala několik týdnů.

Wisting s Kerrem do styku nikdy nepřišel. Vraždy vyšetřovalo policejní ředitelství v Oslu. Pachatel tedy do Wistingova policejního obvodu nespadal, ale nyní policistům sdělil, že se sejdou u pily Refsholtsaga a tam jim ukáže, kde leží jeho třetí oběť.

Očividně tu v minulosti musel být. Podrobně popsal jak zdejší louku, tak starou pilu a pozůstatky strojů, které se tu válely, nijak však nevysvětlil, proč zvolil právě tohle místo.

Ve vysílačce, kterou měl Hammer u pasu, zachrastilo. Eskorta s Kerrem hlásila příjezd od hlavní silnice.

Jakmile Kerr stanovil místo setkání, prozkoumala policie okolí pily se psy vycvičenými na vyhledávání mrtvol, protože doufala, že ho tak předběhne. Pátrání ovšem nepřineslo žádné výsledky a ti, kteří soudili, že celá prověrka na místě je naranžovaná jenom proto, aby mohl vězeň uprchnout, tím získali další argument. V ranních hodinách byla na příjezdové silnici vytvořena uzávěra s kontrolou a na okolních silnicích hlídkovaly vozy tajných agentů. Policie si všechno předem pojistila.

Černý minibus doprovázela dvě označená policejní vozidla. Za nimi jel advokát v mercedesu se zatmavenými skly.

Jakmile kolona zastavila, v jednom policejním autě začal vřadu v kleci štěkat služební pes.

První vystoupil Adrian Stiller. Zmizení Taran Norumové v posledních čtyřech letech nikdo aktivně nevyšetřoval. Policie už předtím obrátila každický kamínek. Stopy dávno vychladly a případ byl rutinně postoupen Kriposu, kde se dostal na takzvané pomníky, oddělení dlouhodobě nevyřešených případů. Proto teď nesl odpovědnost za obnovené vyšetřování právě Stiller.

Wisting si s ním podal ruku. Hammer také.

„Vrtulník?“ pronesl Stiller a zvedl oči k modrému podzimu nebi.

„Nový vrtulník povolali přednostně do pátrací akce poblíž Kongsvingeru,“ pustil se do vysvětlování Hammer. „Zmizelo tam devítileté dítě. Může tu být do pětatřiceti minut. Starý stroj je v opravě. Grama jsme informovali.“

Hammer pokývl k vysokému policistovi ve dveřích minibusu, mluvícímu do telefonu. Kittil Gram se účastnil přípravných porad, na nichž se rozdělovaly jednotlivé úkoly. Při prověrce hodlali Wisting s Hammerem zastávat úlohu pouhých pozorovatelů.

„Chtěl jsem, aby vrtulník přelétl nad oblastí s termokamerou a zkontroloval, jestli se v terénu nevyskytují nějaká lidé,“ pronesl Stiller.

Došel ke Gramovi. Po krátké poradě se zřejmě rozhodli vrtulník povolát. Gram udělil několik stručných pokynů. Psovod vypustil z auta služebního psa a osazenstvo minibusu začalo také vystupovat. Nejprve ven vyšli dva policisté a po nich

policistka. Wisting jí pokývl. Maren Dokkenová. Hospitovala předtím na oddělení kriminální služby a vyšetřování a velice se osvědčila. Měla analytické myšlení, které bylo zapotřebí k tomu, aby dokázala vypíchnout důležité jednotlivosti. Wisting soudil, že z ní bude dobrá vyšetřovatelka, ovšem prozatím pracovala na pořádkovém oddělení.

Dále vystoupila Line s kamerou. Wisting si založil paže na hrudi. Nelíbilo se mu, že se jeho dcera akce účastní. Nelíbilo se mu, že ji Stiller najal.

Jejich profesionální dráhy se prořaly už dřív. Wisting coby kriminalista a Line coby novinářka si dobře uvědomovali, jaké jsou jejich role, a nikdy nepřekročili etické hranice svých povolání, přesto by Wisting dceru rád ušetřil tak blízkého setkání s člověkem, jako byl Tom Kerr, tak bezprostředního setkání se zlem.

Line dokázala uvažovat v širších souvislostech než Wisting sám. Zajistila si výhradní právo na pozdější použití záznamů v dokumentárním filmu a jednala s produkční společností, kterou její nápad zaujal. To se dalo celkem pochopit. Činy Toma Kerra se vyznačovaly výjimečnou brutalitou a během soudního líčení se ani zdaleka nepodařilo najít odpovědi na všechny otázky. Tom Kerr měl spolupachatele, jehož identita zůstala neznámá. Média dotyčnému přidělila přezdívku Komplik.

Wisting namítal, že se Line při takové akci snadno dostane do střetu zájmů, protože přece nemůže pracovat současně na dokumentu a pro policii. Dcera byla srozuměná s tím, že její angažmá pro Kripas musí být nejprve formálně ukončeno a teprve potom se může dál věnovat dokumentu, nicméně soudila, že její přítomnost během prověrky na místě přinese unikátní pohled na věc. Navíc teď bylo jasné, že na dokument dojde až za dlouho. Nejprve bylo třeba objasnit vraždu Taran Norumové a pohnat za ni Toma Kerra před soud. Což mohlo trvat roky. Line si však přála vývoj událostí sledovat.

Wisting popošel k ostatním. Stáli u minibusu v půlkruhu. Ve dveřích se objevil Tom Kerr. Když udělal poslední krok ze schůdků na zem, pouta na nohou mu zachrastila.

Kerr se zastavil. Nejdřív zvedl hlavu a podíval se na nebe, pak se rozhlédl po všech lidech, kteří se tady kvůli němu shromáždili. Očima se nakonec zastavil u právníka.

„Musíme si promluvit,“ sdělil mu.

Claes Thancke udělal krok vpřed a zadíval se na Stillera.

„Kde nás nebude nikdo rušit?“ zeptal se ho.

„Můžete se vrátit do minibusu,“ navrhl kriminalista.

Thanckemu přelétl po tváři stín skepse, jako by snad měl podezření, že minibus by mohl být odposloucháván.

„Co kdybychom si sedli do mého auta?“ nadhodil.

Stiller upřel pohled na Grama.

„Pokud mi dáte klíčky,“ odpověděl Gram.

Thancke je vylovil z kapsy a hodil mu je.

„Sundejte mi mikrofon,“ požádal Tom Kerr.

Stiller k němu přistoupil, vypočil kabel mikrofonu a sňal vysílač. Kittil Gram mezitím prohlédl právníkovo auto.

„Nastupte si dozadu,“ řekl pak a přidržel jim dveře.

Právník s klientem nasedli. Uniformovaní policisté vytvořili kolem vozu kordon.

Claes Thancke měl otce i dědu právníky a sám patřil k nejkontroverznějším obhájcům v zemi. Wisting se s ním setkal při vyšetřování několika případů a do jisté míry pro něj měl pochopení. Thancke byl problematický a nenáviděný, provokoval tím, že lobboval za legalizaci drog, eutanazii, prostituci i za zrušení věkové hranice pro legální pohlavní styk. Jeho pobuřující názory leckoho popuzovaly. Mnozí mu proto nadávali do prasáků a šovinistů, avšak Wisting k němu choval respekt, protože Thancke bránil menšinové názory, a v jeho očích tedy představoval cennou právní pojistku. Thancke vystupoval výrazně a nebojácně, hájil nejslabší členy společnosti a lidi stojící na jejím okraji a bral případy, o něž nikdo

nestál. Netrpěl předsudky a svým klientům se věnoval. Většinu jich tvořili opovrhovaní lidé, na něž ostatní hleděli skrz prsty. Šlo o pedofily, násilníky, vrahy, rasisty a muže stíhané za domácí násilí.

Tom Kerr patřil mezi ně. Bylo mu teď čtyřicet tři let. Thancke ho poprvé hájil před pětadvaceti lety. Tehdy byl Kerr odsouzen mimo jiné v sedmi případech za voyerismus a za to, že v místě svého bydliště zabil několik domácích mazlíčků. Wisting si přečetl dokumentaci k těmto případům. Obviněný před soudem vypověděl, že trápením a zabíjením zvířat dával průchod vlastnímu vzteku.

Wisting za zatmavenými skly automobilu tušil obrysy obou sedících. Občas se jeden z nich pohnul, jako by na něco ukazoval nebo cosi vysvětloval.

„O čem se tam baví?“ vzdychl Hammer. „Před odjezdem z věznice spolu přece mluvili hodinu.“

Wisting si říkal, jestli nemá přejít k Line, ale v tu chvíli se dveře auta otevřely. Claes Thancke si upravil oblek. Tom Kerr vyčkával. Stiller k němu přistoupil a opět mu připevnil vysílač i mikrofon. Line si nasadila sluchátka.

„Jste připravený?“ zeptal se vězně Stiller.

Kerr přikývl a odplivl si. Pak zvedl ruce tak vysoko, jak mu jen pouta a řetěz dovolovaly, a ukázal na začátek cestičky na opačné straně louky.

„Tudy,“ řekl.

Pěšina se očividně příliš nepoužívala. Line kráčela jako pátá v pořadí, těsně za Stillerem, a neustále se musela vyhybat větvím, které rozhoupávali členové průvodu jdoucí před ní.

Adriana Stillera znala díky dvěma případům. První vyšetřoval ještě v době, kdy byla zaměstnaná v bulvárním deníku VG a připravovala podcast o neobjasněném únosu z osmdesátých let. Podruhé se setkali v loňském roce, kdy se Line přechodně stala členkou vyšetřovacího týmu, jehož úkolem bylo vypátrat původ značné sumy peněz nalezených na chatě jednoho zemřelého politika. V obou případech přispěla k vyřešení.

Stiller byl důkladný a pečlivý, Line však také zjistila, že za jeho jednáním se leckdy skrývají postranní úmysly.

Teď pro něj a pro oddělení dlouhodobě nevyřešených případů měla napřímo pracovat už potřetí. Poprvé mu dodávala ilustrační snímky pro jednu interní publikaci. Podruhé dokumentovala rekonstrukci činu, při níž se jistý muž přiznal k vraždě spáchané před téměř dvanácti lety.

Tohle však bylo něco jiného.

Když jí Stiller před týdnem zavolal, nejdřív si myslela, že ji chce pozvat na rande. Nabídka schůzky se tak nějak vznášela ve vzduchu a Line už se připravovala na to, jak odmítnout. Stiller byl atraktivní a jen o šest let starší než ona, věkový rozdíl mezi nimi tedy nebyl velký, přesto si s ním chtěla uchovat čistě profesní vztah.

Dlouhý průvod se táhl po cestičce mlčky.

Line nevěděla, co Tom Kerr vypověděl o vraždě Taran Norumové, věděla však, co provedl s ostatními dvěma oběťmi.

Jeho činy byly nelidské a sadistické. Obě dívky držel několik dní v zajetí. Sexuálně je zneužíval a nakonec je umučil.

Několikrát je znásilnil – i s použitím různých předmětů. Některé přitom předem rozpaloval a teprve pak je do dívek zaváděl. Obě měly potrháná a zevnitř poškozená jak střeva, tak močové cesty. Navíc pitva prokázala, že jim ještě zaživa vytrhl kleštěmi bradavky. Po smrti je rozčtvrtil. Oddělil hlavy, paže a nohy, patrně proto, aby se mohl mrtvol snadněji zbavit.

Line se ohlédla, kameru však neobrátila, a zjistila, že otec jde skoro úplně vzadu. Vypadal staře a zdálo se, že se vleče. Kdyby Tom Kerr neměl spoutané i nohy, nejspíš by otec zastával.

Přes cestičku ležel spadlý strom. Kerrovi přes něj museli pomoci.

„Stillere!“

To zavolal Linin otec.

„Ano?“

„Na slovíčko, než půjdeme dál.“

Adrian Stiller ostatní požádal, aby se zastavili. Otec k němu došel. Line ve sluchátkách přes Stillerův mikrofon slyšela jejich tichý hovor.

„Nelíbí se mi to,“ sdělil mu otec. „Ušli jsme po téhle pěšině už víc než sto metrů. Nedává to smysl.“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Stiller.

„Ostatní těla byla nalezena méně než dvacet metrů od místa, kde Kerr zaparkoval. Proč by v tomhle případě vlácel tělo takovou dálku?“

Stiller se ohlédl a zadíval se na cestičku za sebou a pak opět dopředu.

„Je to ještě daleko?“ zeptal se Kerra.

Line na vězně zazoomovala a ve sluchátkách uslyšela, jak zamlaskal a pak si znovu odplivl.

„Ne,“ odpověděl.

„Kolik ještě?“

Kerr pokrčil rameny a s odpovědí si dal dost načas.

„Pár set metrů,“ řekl nakonec. „Dojdeme ke staré ohradě pro ovce, bude po pravé straně. Je v ní branka. A kousek odtamtud už to je.“

Stiller k němu popošel.

„Proč jste ji nesl tak daleko od silnice?“ chtěl vědět.

„Aby ji nikdo neobjevil. A zafungovalo to, ne?“

„Vím, o jaké ohradě mluví,“ zaslechla Line otcův hlas. „Je to ještě nejmíň tři sta metrů.“

Mezitím k nim došel Gram.

„Co se děje?“ zajímalo ho.

Stiller mu nestihl odpovědět, protože se do hovoru vmísil Claes Thancke.

„Omlouvám se, že musíte jít takovou dálku, ale můj klient vám potřebuje ukázat místo, kde tělo leží,“ pronesl téměř ironicky.

„Jak je to daleko, jsme si měli vyjasnit dřív,“ zabručel Gram.

„Tom Kerr nám tu informaci nechtěl poskytnout, říkal, že až na místě,“ vysvětlil Stiller. „Nechtěl nám sdělit ani to, jakým směrem půjdeme a jak dlouho.“

Vpředu zachrastil řetěz od pout. Tom Kerr se chtěl podrbat na čele, ale kvůli řetězu musel sklonit hlavu.

„Půjdeme dál,“ rozhodl Stiller.

Kittil Gram poslal dopředu psůvoda a instruoval ho, že má dojít k ohradě pro ovce. Ostatní pokračovali podle Kerrova tempa. Po pouhých několika metrech vězeň zakopl o kořen. Sesul se k zemi a snažil se vstát, řetěz a pouta na nohou mu v tom však bránily. Při pádu se mu podařilo přetočit se zpo-
la na bok, takže na zem padl pravým ramenem.

Zvednout ho museli dva muži.

„Jste v pořádku?“ zeptal se ho Adrian Stiller.

Kerr neodpověděl, jen zatřásl trupem, aby z něj opadala hlína.

„Ten řetěz a pouta na nohou jsou na chůzi po lese nevhodné,“ ozval se Claes Thancke. „Snad není nutné vystavovat mého klienta riziku úrazu. S policií přece spolupracuje.“

„Je to součást spolupráce,“ podotkl Kittil Gram a zkontroloval, jestli pouta na rukou vězni sedí tak, jak mají. „Pokračujte.“

Šli dál. Tom Kerr stále určoval tempo chůze. Pod nohama jim šustilo loňské suché listí. Line si přehodila kameru do druhé ruky a držela ji teď v úrovni boků. Přístroj nevážil víc než dvě kila, ale nést ho celou dobu před sebou bylo přece jenom namáhavé.

Cestička se postupně rozšiřovala a stáčela mírně k severu. Les kolem nich se změnil. Namísto hustých listnáčů tu nyní rostly vysoké stromy s mohutnými křivými kmeny a se zkroucenými větvemi.

Tom Kerr se ohlédl. Line ve sluchátkách slyšela jeho dech. Krátký a sípavý.

Ve chvíli, kdy se obracel zpět, ztratil rovnováhu podruhé. Nejblíže stojící policista se ho pokusil přidržet, přesto Kerr upadl.

Line na něj zazoomovala. Když vstal, krvácela mu drobná ranka na tváři.

„Odřel jste se,“ pronesl Kittil Gram. „Chcete to ošetřit, nebo můžeme pokračovat?“

Claes Thancke znovu zaprotestoval proti použití pout na nohou i na rukou, ale nebyl vyslyšen.

„Pojďme dál,“ sykl Kerr.

Po dalších dvou minutách se napravo objevil starý drátěný plot. Pastvina za ním už byla zarostlá. Některé sloupky shnilý a části plotu se válely ve vysoké trávě.

Psovod, kterého poslali napřed, na ně čekal u zbytků branek. Od ní se terén svažoval k potoku.

Průvod se zastavil.

„Půjďme tam dolů,“ pohodil hlavou Kerr.

„To je ještě neschůdnější terén, než jakým jsme šli prozatím,“ poukázal Claes Thancke. „Nedoporučoval bych pohy-

bovat se po něm se spoutanýma nohama. Riskujete, že můj klient utrpí nějaké vážnější zranění.“

Kittil Gram, Adrian Stiller a William Wisting se shlukli k poradě. Line si posunula sluchátka. Potila se pod nimi, ale nesundala si je, aby slyšela, co se bude říkat.

„To má pravdu,“ pronesl její otec.

„Co kdybychom ho podpírali?“ navrhl Gram. „Jeden člověk z každé strany.“

„To by bylo pěkně nešikovné,“ poukázal Stiller.

Otec odtrhl pohled od vězně a zadíval se na Grama.

„Souhlasil byste, abychom mu sundali pouta z nohou a odepnuli řetěz?“ zeptal se ho.

Gram přikývl.

„Když mu zůstanou pouta na rukou, tak ano.“

„Dobře, ať je po vašem,“ sdělil Stiller s pokývnutím právníkovi.

Tom Kerr si musel povolit opasek. Gram Kerrovi odemkl pouta na nohou a protáhl řetěz nohavicí. Pak ho odepnul z pout na rukou a podal ho policistovi, který na zádech nesl batoh.

Kerr si zvedl ruce před obličej a přešel si rukou po tváři, kde se odřel. Na dvou prstech mu ulpěla krev. Chvilí na ni hleděl, potom prsty strčil do úst a olízl si je.

Služební pes netrpělivě vyštěkl. Kittil Gram dal povel k odchodu.

Kerr mohl nyní kráčet volněji, přesto nezrychlil. Scházel šikmo po staré pastvině k místu, kde potok vytékal z lesa. Zdálo se, že je tam v plotě branka a za ní úvoz.

Uniformovaní policisté ho následovali v rojnici, jako by nikdo nechtěl jít v jeho blízkosti. Line se ohlédla po otci. S Nilsem Hammerem průvod uzavíral. Právník také zpomalil, protože měl na botách hladké podrážky.

Tom Kerr najednou změnil postoj. Zhoupł se v kolenou a předklonil se. Line ve sluchátkách zaslechla, jak se zhluboka nadechl. A vzápětí se rozběhl.

Wisting zaslechl výkřiky a zbystřil. Kráčel úplně na konci dlouhého průvodu čítajícího celkem čtrnáct lidí a v myšlenkách už byl u další fáze celé operace. Uvažoval o tom, že pokud jim Tom Kerr ukáže místo, kde je Taran Norumová pohřbená, bude jeho povinností nechat vyzvednout její ostatky a provést všechna kriminalisticko-technická šetření. Kvůli tomu budou muset pěšinu vyčistit a rozšířit, aby po ní dokázala projet čtyřkolka s potřebným vybavením.

Ve chvíli, kdy se výkřiky ozvaly, už Tom Kerr pádil k úvozu vedoucímu do lesa na druhé straně plotu. Nějak se mu podařilo odemknout pouta na jednom zápěstí, protože druhé oko pout se mu za běhu komíhalo. Ve chvíli, kdy se prosmykl brankou v plotě, měl náskok skoro deset metrů.

Vtom se ozvalo mocné zadunění. Wistinga oslepil intenzivní záblesk a tlaková vlna ho srazila k zemi. Před očima se mu roztančily barevné tečky tvořící nesmyslné obrazce. Kolem se ozýval křik a táhlé volání. Z nebe pršela hlína a písek, které při výbuchu vylétly do vzduchu.

Wistingovi pískalo v uších. Vzduch byl nedýchatelný, Wisting měl pocit, že ho musí do plic tlačit násilím.

Opřel se o lokty, chvíli klečel na všech čtyřech a sbíral síly. Snažil se pochopit, co se stalo. Po zemi se v panice plazil mladý policista a vydával nesrozumitelné zvuky. Pak se postavil, ale zakopl o vlastní nohy a po čtyřech se hrabal dál. Jiný se potácel s pažemi trčícími ztuhle od těla. Oblečení měl roztrhané a obličej zaprášený a zakrvácený. K nepoznání. Zvedl hlavu a podíval se vzhůru, vzápětí klesl na kolena a rozvzlykal se.

Wisting vstal a otevřel ústa dokořán, aby mu odlehly uši. Kdosi pronikavě křičel. Obrátil se za tím zvukem. Maren Dokkenová už mířila ke stejně starému kolegovi, který se

na zemi svíjel bolestí. Měla rozervanou uniformu. Krvácela z několika tržných ran ve tváři a levá ruka, kterou měla také zakrvácenou, jí ochable visela podél trupu.

Wisting učinil pár zkusmých kroků, rozhlédl se a spatřil Line. Ležela na zemi. Rozběhl se k ní, ale dcera už sahala po kameře a vstávala.

„Zůstaň tady!“ nařídil jí a položil jí ruku na rameno. „Nikam nechod.“

Stále se snažil zjistit, co se stalo. Veškeré svaly měl napjaté. Do krve se mu vyplavil adrenalin a ve spáncích mu bušilo. V nose ho štípal pach trhaviny.

U vstupu do lesa zel v půdě kráter a zbytky ohrady pro ovce výbuch rozmetal. I tady leželi na zemi dva policisté. Svíjeli se bolestí a šokem a křičeli.

„Zůstaň tady!“ zopakoval Wisting dceři.

Psovod zakřičel povel a poslal větřícího německého ovčáka po stopě směrem, jímž zmizel Tom Kerr, a hned se pustil za ním. Kittil Gram se je snažil zadržet.

„Cesta může být zaminovaná!“ varoval je.

V téže chvíli práskly mezi stromy rychle za sebou dva výstřely z pistole a psí štěkot rázem utichl.

Wisting se soustředil na zraněné kolegy. Jeden se mezitím posadil a vykašlával velké krvavé chuchvalce. Druhý měl zřejmě utržené chodidlo. Už nekřičel, ale celý bledý ležel v bezvědomí ve vysoké trávě. Hammer mu kontroloval dech a pulz. Wisting policistovi zdvihl nohu s poraněným chodidlem, aby krvácení zpomalilo. Povolil mu tkaničky na kanadě a zjistil, že z otevřené rány visí šlachy a přetržené svaly.

Hammer ze sebe serval bundu a pak košili. Trhal ji na pruhy a podával je Wistingovi. Ten jich pár nacpal do rány a dalšími pevně ovázal celou nohu.

„Potřebuju okamžitě sanitku,“ uslyšel ve vysílačce Gramův hlas. „Vybuchl tady granát. Tři kolegové jsou zranění vážně, nejméně čtyři mají lehčí zranění.“

Na operačním středisku věděli, jaký úkol Gram právě plní. Operátorka mu proto nekladla žádné další dotazy.

Několik policistů, kteří kráčeli vzadu, mělo menší tržná zranění v obličeji a krváceli z nosu a z uší. Gram dvěma nařídil, aby doběhli zpátky k autům pro lékárničky a aby přinesli zbraně, které tam zůstaly odložené. Jeden také zaujal Wistigovo místo.

V policejní vysílačce se opět ozval šramot. Jiný hlas, patřící evidentně někomu výše postavenému, si žádal zprávu o situaci.

Kittil Gram zalétl pohledem k vozové cestě, po níž zmizel Tom Kerr.

„Objekt nemáme pod kontrolou,“ oznámil Gram. „Je ozbrojený a pohybuje se pěšky jihovýchodním směrem.“

„Potřebujeme silniční uzávěru,“ vložil se do hovoru Wisting. „A taky vrtulník.“

Gram do vysílačky nadiktoval, na které křižovatky a strategická místa by bylo nejlepší uzávěry umístit.

„Žádám rovněž o pomoc Heli 3-0 a povolání posádky Uniform 3-0,“ pokračoval.

Uniform 3-0 byl policejní člun. V tomto ročním období obvykle kotvil u nábřeží.

„Rozumím,“ ozvalo se z vysílačky.

Stiller právě dotelefonoval a přistoupil k nim. Obličej měl pokrytý hlinou a pískem.

„Mám tým tajných agentů, kteří si vezmou na starosti nejbližší silnice. Jsou to čtyři jednotky.“

Ve vysílačce znovu zachrastilo.

„Letí k vám vrtulník záchranné služby,“ oznámilo jim operační středisko. „A vyjíždí lékaři a pět sanitek.“

Gram potvrdil příjem.

Postupně přicházela další oznámení. Hlásily se jednotky na cestě, které informovaly o své poloze a přibližném času dojezdu. Gram jim uděloval pokyny.

Situace se začínala zklidňovat. O zraněné bylo postaráno a teď se už dalo jen čekat na lékařskou pomoc.

Wisting zalétl pohledem k bezvědomému policistovi. Látka, kterou mu omotal chodidlo, byla prosáklá krví, ale zdálo se, že se krvácení podařilo zastavit. Policistovi bylo kolem pětadvaceti. Uniformu měl na cáry a obličej pocákaný krví.

„To bude v pohodě,“ uklidňoval kolegy Hammer. „Kromě té nohy nemá žádná jiná očividná závažná zranění.“

„Já mám spíš obavu, jestli mu ten tlak nemohl poškodit vnitřní orgány,“ zadíval se Stiller na druhého policistu, který stále vykašlával krev. „Jestli nemůže mít poraněné plíce.“

Hammer zvedl bundu a oblékl si ji.

„Co se vlastně stalo?“ rozhlédl se.

Wisting obešel kráter, chvíli si prohlížel okolí a našel, co hledal. V trávě ležel rybářský vlasec.

„Spouštěcí mechanismus,“ seznal Hammer.

Vlasec zvedl. Na jeho konci se houpala pojistka ručního granátu.

„Spustil ho tím, jak proběhl brankou v plotě,“ ukázal.

Wisting se zadíval na vozovou cestu, po níž Tom Kerr utekl. Vracel se po ní psovod. Ruce a uniformu měl špinavé od psí krve, zvíře zůstalo ležet kdesi za ním.

V dálí se ozvaly sirény výjezdových vozidel, která sem mířila.

Psovod ztlumil zvuk na vysílačce připevněné na hrudi a chvíli se rozčileně rozhlížel. Nakonec pohledem utkvěl na Claesovi Thanckem, jako by to všechno byla jeho vina.

„Sakra, měl u sebe pistoli,“ zvedl zakrvácené ruce. „Někdo mu ji tu schoval.“

V tu chvíli se vrátili muži, které Kittil Gram předtím poslal do aut pro lékárničky a zbraně. Jeden donesl také mapu a rozložil ji. Wisting stál na okraji kroužku, který se tu teď vytvořil, přesto se dokázal v mapě zorientovat. Rozpoznal potok a čárkovanou linii značící úvoz, jímž vězeň prchl.

Napojoval se na soukromou cestu vedoucí do chatové osady na pobřeží.

„Fajn,“ narovnal se Gram. „Tři muži.“

Ukázal na psovoda a dva nejstarší a nejzkušenější muže, kteří byli schopní akce.

„Prohledejte okolí téhle cesty až k vodě.“

Všichni tři se ozbrojili samopaly a psovod dostal skupinku na povel.

Gram se chystal ještě něco říct, ale ozvalo se mu operační středisko.

„Policejní náčelnice ustanovila krizový štáb,“ informoval hlas ze střediska. „Předávám její rozkaz: Tom Kerr nesmí oblast opustit. Je třeba ho zastavit veškerými dostupnými prostředky.“

„Rozumím,“ odpověděl Gram a rozhlédl se, aby se ujistil, že i všichni ostatní rozkaz slyšeli.

Claes Thancke stál mlčky opodál. Teď si vzal slovo.

„Veškerými dostupnými prostředky,“ zopakoval. Mluvil vyšším hlasem než obvykle. „Co tím myslela?“

Odpovědi se nedočkal.

Cvakl kov o kov, protože psovod natáhl závěr a nabil. Jeho dva kolegové učinili se svými samopaly totéž. Pak vyrazili.

Kamera běžela celou dobu.

První zdravotníci přiběhli po cestičce s vybavením na zádech. Jeden z nich držel nosítka. Line je natáčela, dokud nedorazili na místo neštěstí.

Bylo ohromující, jak rychle a efektivně se podařilo situaci zvládnout. V první minutě po výbuchu panoval naprostý chaos. Bolestné výkřiky policisty s téměř utrženou nohou zněly pronikavě. Naproti tomu muž se zraněnou rukou se choval úplně apaticky.

Celou akci měl na povel Kittil Gram. Navzdory zmatku rychle získal přehled o zraněních a jejich závažnosti. Rozdělil úkoly a zajistil potřebnou první pomoc. Poté se soustředil na prchajícího zločince.

Celá oblast, kde se Tom Kerr mohl schovat, byla rozsáhlá. Když Line před deseti lety pracovala jako novinářka v místním deníku, dostala se na toto místo v souvislosti s pátráním po zatoulaném šestiletém dítěti. Dobrovolníci a tým z Červeného kříže oblast pročesávali v rojnici. Do pátrání byli nasazeni také psi a vrtulník. Přesto se dítě našlo až po víc než čtyřiaadvaceti hodinách, když vylezlo z úkrytu za jednou chatou, protože zaslechlo hlasy. Bylo podchlazené a vysílené, ale jinak v pořádku.

Line zazoomovala na otce. Stál od ní asi patnáct metrů. Obličej měl napjatý. Ve vráskách kolem tmavých očí a nad kořenem nosu se mu zrcadlila vážnost situace. V mikrofonu Line zaslechla, jak otec Stillerovi popisuje okolí.

Trvalé bydliště tady mělo kolem tří set lidí. Přes prázdniny se počet obyvatel zdvojnásoboval, protože sem přijížděli rekreatanti, ale teď v babím létě jich tu bylo už pomálu. Stovky chat zely prázdnotou a Tom Kerr v nich klidně mohl najít

úkryt, pravděpodobnější však bylo, že se pokusí ukrást auto nebo loď a dostat se pryč. Což znamenalo, že všem zdejším obyvatelům teď hrozí nebezpečí. Tom Kerr nalákal policisty do pastí a nyní prchal, navíc byl ozbrojený pistolí. Bylo jasné, že pokud dojde na pronásledování, může se stát, že zastaví nějaké vozidlo nebo si vezme rukojmí.

Otec se k Line otočil a podíval se do kamery, jako by si uvědomil, že ho dcera natáčí. Stiller udělal totéž. Pak se na sebe podívali a společně vykročili jejím směrem.

Line kameru sklonila, ale nevypnula ji.

„Nafilmovala jsi, co se tu seběhlo?“ zajímalo otce.

„Myslím, že ano. Snažila jsem se mít Kerra v záběru celou dobu, nicméně co se vlastně stalo, pořádně nevím. Budu se muset podívat, co jsem vlastně zachytila.“

„Kdy mi můžete záznam poslat?“ zeptal se jí Stiller.

„Jakmile dorazím domů.“

Mladý kriminalista pokývl.

„Klidně už kameru odložte.“

„Nevadilo by vám, kdybych natáčela dál?“

Stiller se zamyslel. Pak na kameru ukázal.

„Jenom nezapomeňte, že veškeré nahrávky patří policii. Bez našeho svolení je použít nesmíte.“

„Jistě.“ Line kameru znovu zvedla.

Wisting od východu zaslechl hučení a podíval se na hodinky. Na přilet policejního vrtulníku bylo ještě moc brzy, navíc se stroj blížil odjinud. Musela tedy přilétat záchranná služba. Zvedl oči ke korunám stromů, ale nikde nic neviděl.

Stillerovi zazvonil telefon. Kolega chvíli poslouchal, pak si uvolnil mikrofon a kabel od něj protáhl pod košilí.

„Pojďte se mnou,“ vyzval Wistinga.

„Kam?“

Stiller neodpověděl. Odepnul si vysílač z opasku a podal ho i s mikrofonem Line.

„Nechodte za námi,“ nařídil jí.

„Kam jdete?“

Stiller ani jí neodpověděl a otočil se zpátky k Wistingovi.

„Potřebuju, abyste mi pomohl, protože se tu vyznáte,“ pohodil hlavou směrem k autům.

Nad jejich hlavami se objevil vrtulník záchranné služby. Snesl se nízko nad stromy a chvíli se vznášel na místě. Tráva pod tlakem vzduchu polehla. Pak stroj opatrně přistál na rovné ploše u potoka. Rotor zpomalil a otevřely se dveře. Vystoupili dva muži v červených kombinézách a v předklonu proběhli pod otáčejícími se listy.

Wisting vyhledal pohledem Hammera a naznačil mu, že odchází se Stillerem.

„Co máte za lubem?“ chtěl vědět kolega.

„Někde tady bude,“ pronesl Stiller tlumeně, až ho bylo v hluku rotoru sotva slyšet. „Možná ho najdeme.“

Wisting se rozhlédl. Stiller nemluvil o Kerrovi. Mluvil o Komplicovi.

Cestou k autům potkali několik dalších zdravotníků. U bývalé pily parkovaly sanitní vozy co nejbliž lesní pěšině.

Za minibusem, v němž policie eskortovala Toma Kerra, stála šedá dodávka. Wisting ji poznal. Využívala se pro speciální operace. Když v ní seděl naposledy, byla opatřená litevskou poznávací značkou a reklamními samolepkami fiktivní řemeslnické firmy. Teď byla anonymně jednobarevná.

Stiller otevřel posuvné boční dveře a dal Wistingovi přednost. Uvnitř seděl před několika monitory jakýsi muž. Napřáhl k Wistingovi ruku.

„Ove Hidle,“ představil se, avšak nezmínil, jakou má funkci ani kde pracuje.

Stiller za sebou dveře zabouchl.

Ove Hidle šel rovnou k věci.

„Sledoval jsem ho lesem až na šterkovou cestu,“ ukázal na mapu, kterou měl zobrazenou na největším monitoru.

Wisting se snadno zorientoval. Poznal pastvinu svažující se k potoku a místo, kde vybuchl granát.

Ove Hidle se podíval na hodinky.

„Celou dobu byl v pohybu, zastavil se teprve před čtrnácti minutami.“

„Kde je teď?“ zeptal se Wisting.

„Tady.“

Hidle ukázal na shluk budov na konci jedné silnice, téměř dole u vody. Na budovy ukazoval červený symbol.

„Před odjezdem z věznice jsem Kerrovi pro jistotu do boty nastrčil vysílač,“ vysvětlil Stiller.

„Takže Tom Kerr je tady,“ ukázal Wisting také na monitor.

Ove Hidle mu podal balíček dezinfekčních ubrousků.

„Máme ho v merku,“ ujistil Wistinga a překlikl z mapy na satelitní snímek téže oblasti a přiblížil ho.

Wisting si výřez prohlížel a přitom si z prstů stíral zbytky krve. Snímek zachycoval šest letních chat s kolnami a přístavky. Celkem dvanáct budov. Červený symbol označující místo, kde se měl zdržovat Tom Kerr, se vznášel nad přístavbou bíle natřené chaty. Padesát metrů od ní se nacházelo molo a u něj kotvila loď.